

KINDE ANNAMÁRIA

A kényelem lételem

kékes fényvel világít a hó
karosszékekben üldöggélni jó
elindulni – hova és minek
bolond aki ilyenkor az utcára kimegy
mert
megy a tévé szól a rádió
működik ó a kenyérpíró
hűtőszekrény aragázrezsó
az ételt rágni néha bizony elég fárasztó

mer' a kényelem lételem
a kényelem lételem
a kényelem

minek mozdulna mikor nyugton csücsülhet
minek dolgozna ha másképp is lehet
élni könnyedén enni jó sokat
nem firtatni soha kényes dolgokat

Vallomás

szorgos állampolgár vagyok
van házam feleségem luxusautóm és
hétvégi házamban vízöblítéses
hétvégi trónusom és
mellékes a fizetéshez és fiam lányom ki
angolórára magántanárhoz jár

mert én
hajtok s a világra semmit sem adok
ha látnak az utcán azt kérdik ki vagyok
s ha elgázol egy alakot kerekem – semmi
a kárát megfizetem
a fő hogy tele legyen a zseb hej hó
a fő hogy tele legyen a zseb

minden szín megkopik
minden szó kevés
minden út véget ér és

kezdődik a tespedés
nehéz az álmom mert jókat eszem
egyre kevesebbet használom az eszem

mert én
hajtok s a világra semmit sem adok
ha látnak az utcán azt kérdik ki vagyok
s ha elgázol egy alakot kerekem – semmi
a kárát megfizetem
a fő hogy tele legyen a zseb hej hó
a fő hogy tele legyen a zseb

Kell

az összefüggést kell érteni
és ezzel senkit nem kell sérteni
messzi tüzeknél
távmelegedni
időben élni
s mégsem öregedni

a teenager kor messze tűnt
de fényes csillag még szemünk
a gondok fészket
mélyebbre raknak
értelmet kell
adni a napoknak

ha megérted felelőssé lettél
nem csak magadért – mindenkiért
nehéz a súly
mégis vinned kell
szemben mindennel
mindenkivel

az összefüggést kell érteni
s ha nem lehet másként – sérteni
időben élni
nem öregedni
messzi tüzeknél
távmelegedni

Íróasztal

van íróasztalom
van jó meleg helyem
gondolatok miatt
nem fáj a fejem

íróasztalomban
vannak kis fiók
mindegyik fióban
fontos papírok

az íróasztal jó munkahely
az íróasztal tekintélyt emel
az íróasztal mögé ülve óriás leszel

az édes álom titkát
neked elárulom
mert otthon is van már
íróasztalom

Iskolaidő

ma is mint minden reggel
felcsörgetett a vekker
ma sem kért ma sem simogatott
kérvényt sem írt hogy kelj fel

megint előadóterem
meg-meglazuló figyelem
az ablakon benevet a nap
csak nehezíti dolgodat

de nem engedted el magad
dolgozik az öntudat
beszélni sem lehet veled míg
keményen töröd a fejed

ma is mint minden délben
galambok búgnak a téren
a szökőkút ami nem szökik
őrizgeti a cseppjeit

körülrajong a délután
rohansz a dolgaid után
jó lenne egyszerűen ülni
a könyvtárt messze elkerülni

de nem engeded el magad
dolgozik az öntudat
beszélni sem lehet veled míg
keményen töröd a fejed

a dal rólad szól hallhatod
legalább ez legyen zeneadagod
és akkor majd elviseled
a szédítő iramot

Nehéz barátság

a párnádat bekentem mézzel
hogy édesebb álmod legyen
nem értem mért vagy ideges
mért kiabálsz velem
mert neked semmi sem jó
a lelke kithetem
ahelyett hogy aludnál szépen te csak
kiabálsz velem

a bakancsodat megtöltöttem tollal
hogy könnyebb legyen utad
neked bármit megcsinálok
csak jól érezd magad
de neked semmi sem jó
a lelke kithetem
mennyi utat bejártál volna míg csak
kiabálsz velem

a jóbarátot becsüld meg
mint ételben a sót
épp ezért a levesedbe tettem
talán egy félkilót
de neked semmi sem jó
a lelke kithetem
nem alszol nem mész nem eszel csak egyre
kiabálsz velem

Üres lakás

a telefon felhívta önmagát
azt mondta téves kapcsolás
a lexikon kinyílt az ember szónál
értelmezni akarta a hiányt

a növények fellélegeznek
az ablak nyitja-csukja magát
az asztal megterül vacsorához
a tányérokba könnyű por szítál

refr:

te hol vagy és én hol vagyok?
a tárgyak nem értik
a tárgyak nem kérdik
te hol vagy és én hol vagyok
a tárgyak szokott életüket élik
nélküled nélkülem

az ablak az utcára nézett
autókat látott villamost
a székek a szobában tévét néznek
a konyhában a kagyló mosogat

aztán megveti magát az ágy
a fürdőszobában víz csobog
a csillárok kialusznak lassan
a takaró kicsit még moco-rog

refr:

Havazásban

halvány szálú hó hull reád
nyitja az álmok kapuját
egy dal melletted elsuhan
hópihe-dallam súlytalan

refr:

a kapuk tárva-nyitva állnak
lassan lengnek a kapuszárnyak
a halvány szálú havazásban
elindultál már utánam
a kapuk tárva-nyitva állnak
lassan lengnek a kapuszárnyak
belépsz könnyű vagy és boldog
halkan dúdolnak a dolgok

dúdoló dolgaim között
asztalon kávé gőzölög
az asztal túlsó oldalán
látom a szemed néz reám

szemed alatt a karikák
őrzik a holnap zálogát
a kapu tárva-nyitva áll
szemedben is hó hulldogál

refr.

a havazás fehér szálain
szállnak a szélben álmaid
a tél hatalma most való
odakinn halkán sír a hó

A városban

van mikor az utcai lámpák
halványan reszkető csillagok
van mikor a csend köpenyében
alvó városban dúdoló

aszfalton koppanó gesztenyék
levélszőnyeg terül eléd
házak közt szelídül a szél
máshol már nem is élhetnél

az éjjeli város fényei
a hajnali város hangjai
nappal az utcák képei
életemnek részei

csak tükörkép az életem
még önmagam sem érthetem
úgy érzem

az éjjeli város fényei
a hajnali város hangjai
nappal az utcák képei
életemnek részei